

[Alfred Jensen.]

fremføres om Straffrihed for Frikorpsfolk. Man forstaaer unægtelig ikke, at der rejses Krav om fuldkommen Straffrihed for disse Personer, naar man ser de Domme, der afsiges over Frikorpsfolkene. Jeg skal ikke komme ind paa Betragtninger over Domstolenes Virksomhed; det bliver der sikkert Lejlighed til, naar Justitsministeren kommer med sit bebudede Forslag om Straffelovstillaegget; men jeg vil gerne i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at de Frikorpsfolk, det her drejer sig om, har været Medlemmer af S.S., og netop S.S.-Soldaterne har gjort sig skyldige i de Krigsforbrydelser, som efter de allierede Nationers Opfattelse er strafbare. Det maa vi tage i Betragtning, naar disse Menneskers Sager tages op til Behandling, og vi maa forstaa, at hvis ikke vi straffer Frikorpsfolkene, vil man fra Sovjetunionens Side i alt Fald have moralsk Krav paa at faa dem udleveret, for at de der kan faa den Straf, der tilkommer dem for de Forbrydelser, de har udøvet.

Samlingsregeringen besluttede i dens første Tid at fritage Medlemmer af Nazi-partiet, Personer, der havde indladt sig i utilsigelig Forhold til Værnemagten, og Folk, der i det hele taget havde optraadt landsskadeligt, fra Tjeneste, for saa vidt de var ansat under Staten, og det var vel Meningen, at disse Personer, hvis Anklagen mod dem holdt, skulde afskediges af Statens Tjeneste. Saaledes opfattede vi det i hvert Fald, og saaledes tror jeg ogsaa langt det store Flertal af Folket opfattede det; men det er klart, at en Domstol skulde afgøre, om der var tilstrækkelige Beviser. Nu har Domstolen arbejdet, og vi har set en Række Domme, der aldeles ikke er faldet ud, som Folket har ment det skulde ske. Mest graverende er det vel, at man i nogle Tilfælde har sagt, at der ikke skulde ske noget med den paagældende Tjenestemand, selv om man i øvrigt maatte erkende, at Anklagerne i Hovedsagen var rigtige. Det gælder bl. a. Kendelsen i Kaalund-Jørgensen Sagen. Det er muligt, at Tjenestemandstolen har troet at gøre Kaalund-Jørgensen og det danske Folk en Tjeneste ved at behandle ham mildt, men det er jo ingenlunde Tilfældet. Kaalund-Jørgensens Sag er egentlig blevet forværret, og hans Stilling i Samfundet er nu af en saadan Beskaffenhed, at han ikke nyder den Tillid, som han maa have for at beklæde sin høje Stilling. Men hvad der er endnu værre, er, at Tjenestemandstolen ved sine Kendelser har skabt Mistro ude i Folket, og det medfører en Fare for, at en i øvrigt uskyldigt anklaget,

hvis han frikendes, ikke over for Folket i dets Helhed staaer rensat. Mange vil tvivle om, at Tjenestemandstolens Afgørelse er den helt rigtige.

Der er som Følge af alt dette Uro ude i Folket, og det har ikke hjulpet til en Bedring af Situationen, at Regeringen ikke har gjort noget for at rette Forholdene op. Det virker saaledes meget oprørende, at Regeringen ikke fritager de Folk for Tjeneste, om hvem man nu opdager, at de har været Medlemmer af Nazipartiet under Besættelsen. Jeg tænker her paa en Hr. Hindahl ved Statsbanerne, som først for nylig er blevet afsløret som Medlem af Nazipartiet. Han burde efter de Regler, der var gældende i Sommer, fritages for Tjeneste, men det er ikke sket; han fortsætter, som om han aldrig nogensinde havde leveret en Indmeldelse til Frits Clausens Parti. Og de Løsladelser, som Justitsministeren har ladet foretage, har ogsaa øvet deres Indflydelse paa Stemningen her i Landet. Det var jo aldeles ikke helt sagesløse Personer, der kom ud. Det var Folk, som virkelig havde gjort sig skyldige i noget strafbart, som havde gjort sig fortjent til Straf. Det har ogsaa vist sig, at efter Løsladelserne er der sket en større Udfoldelse fra Provokatorernes Side end nogensinde tidligere. Jeg tænker paa den Maade, Grankorsene i Juledagene blev behandlet paa af disse Mennesker. Jeg tør ikke sige, at det var de løsladte, der straks gik ud og øvede dette Hærværk, men jeg ved i hvert Fald, at de, der blev løsladt, kom ud til deres Meningsfæller, og Hærværket er udført af dem; det har givet disse Provokatorer Mod paa Tilværelsen, Tro paa, at der nu er frit Slag. Meget tyder paa, at Attentatet mod Restaurant „Kristine“ i Aalborg ogsaa er udført af disse Kredse. Alt dette vil jo sige, at Landet kommer i en ret uholdbar Situation. Udadtill nedsættes vor Anseelse, indadtill bliver der Uro og Utilfredshed, og det hjælper ikke meget med de stærke Ord om, at der nu skal være Ro og Orden her i Landet, naar alle de Ting, som Regeringen foretager sig, netop virker i modsat Retning.

Og nu den højtærede Statsministers Udtalelser om den Vind, der tidligere blæste, og den, der blæser nu — disse Udtalelser er jo aldeles ikke egnede til at skaffe Ro her i Landet, tværtimod. Sandheden er den, at der ikke blæste nogen videre Vind i Danmark under Besættelsen fra nazistisk Side, hverken i den første eller i den sidste Periode. Nej, det, der var Realiteten, var, at vi var et besat Land, hvor nogle Terrorister forsøgte